

DE SPIEGEL

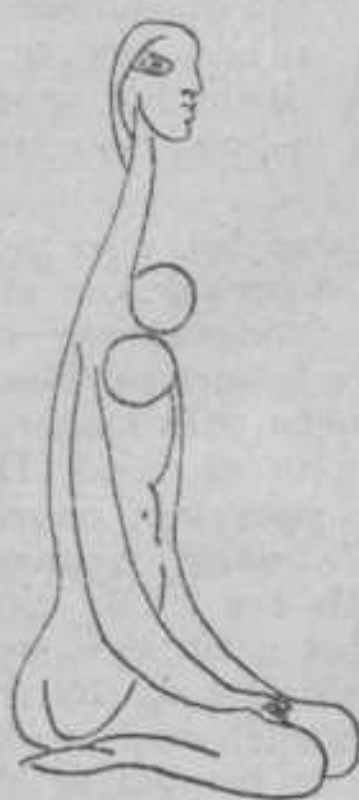
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.
 REDACTEUREN: H. G. SENF — S. J. J. DE JONGH — R. L. BOSCH — G. H. HOFSTEDE
 VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
 SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0,35
 ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: OUDE DELFT 66a
 UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
 21STE JAARGANG ————— 1 APRIL 1949 ————— 6 BLZ. No. 22

MASSASACRE DU PRINTEMPS

UITTREDE

Wekenlang was er reeds geschreven en gesproken over de komende expositie van de beroemde Franse beeldhouwer Milon en waarlijk op de vastgestelde tijd en datum kon het museum de naar schoonheid hunkerende personen met open deuren ontvangen. Zelf behoorde ik tot de eerste bezoekers en mij bevrijdend van de pijlenvolgende menigte haastte ik mij naar zaal 4, wetende dat ik daar in rust en eenzaamheid de juiste atmosfeer zou vinden om te genieten van de scheppingen van de meester. Weldra had ik mijn doel bereikt en ziedaar: tien majestueuze beelden, zowel in zittende als staande als liggende als in andere ondefinieerbare houdingen vertoonden zich voor mijn ogen. En plotseling, ondanks de goedbedoelde inleiding uit de catalogus, voelde, ja zelfs begreep ik uit onverklaarbaar instinct, dat ik hier iets zeer bijzonders aanschouwde. Nog nimmer had ik sculpturen gezien zo naar het leven gehouwen, zo menselijk, zo natuurlijk

met blikken versluiert in een soort droeve melancholie. Welk aangrijpend schouwspel, daar dat beeld, Lut genaamd, zo zelf verzekerd een theecompletje savourerend en daar het beeld Li met een verheerlijkende glans op een matras gezeten. Niet is het hier de plaats om alle beelden te beschrijven, de naakte feiten kunt U immers uit de zo smakelijk uitgegeven rood omklede catalogus halen en de emoties die mij bestormden zijn toch niet in woorden uit te drukken. Terwijl ik mij zo liet wiegen in mijmeringen, had ik niet bemerkt dat een nieuwe bezoeker de zaal was binnengetreten. Gewekt uit mijn dromen door een diepe zucht ontwaarde ik aan de andere kant van de zaal, waar zich naast de beelden enige lege verhogingen bevonden, een man die mij aanstaarde. Zeer zeker zou hij mij niet verder opgevallen zijn, ware het niet dat zijn blik op mij gefixeerd bleef. Lange tijd bleef hij mij aanzien tot hij mij met langzame vermoeide tred naderde. Toen hij dicht bij mij was kon ik zijn gelaatstrekken beter onderscheiden en het scheen mij toe dat hij mij zeer bekend voorkwam. Uiterlijk zag hij er overigens niet zeer opvallend uit al konden enige papieren en een pen in zijn hand hem misschien classificeren tot iemand die zich wel eens bezig houdt met litteraire arbeid. Met een bescheiden glimlach

Bij de wisseling van Woensdag 16 Maart 1949 heeft de Redactie zich als volgt samengesteld:

G. J. VAN DER GRINTEN, Hoofdredacteur.
 W. E. RÖELL, Griffier.
 H. G. SENF
 S. J. J. DE JONGH Redacteuren
 R. L. BOSCH
 G. H. HOFSTEDE

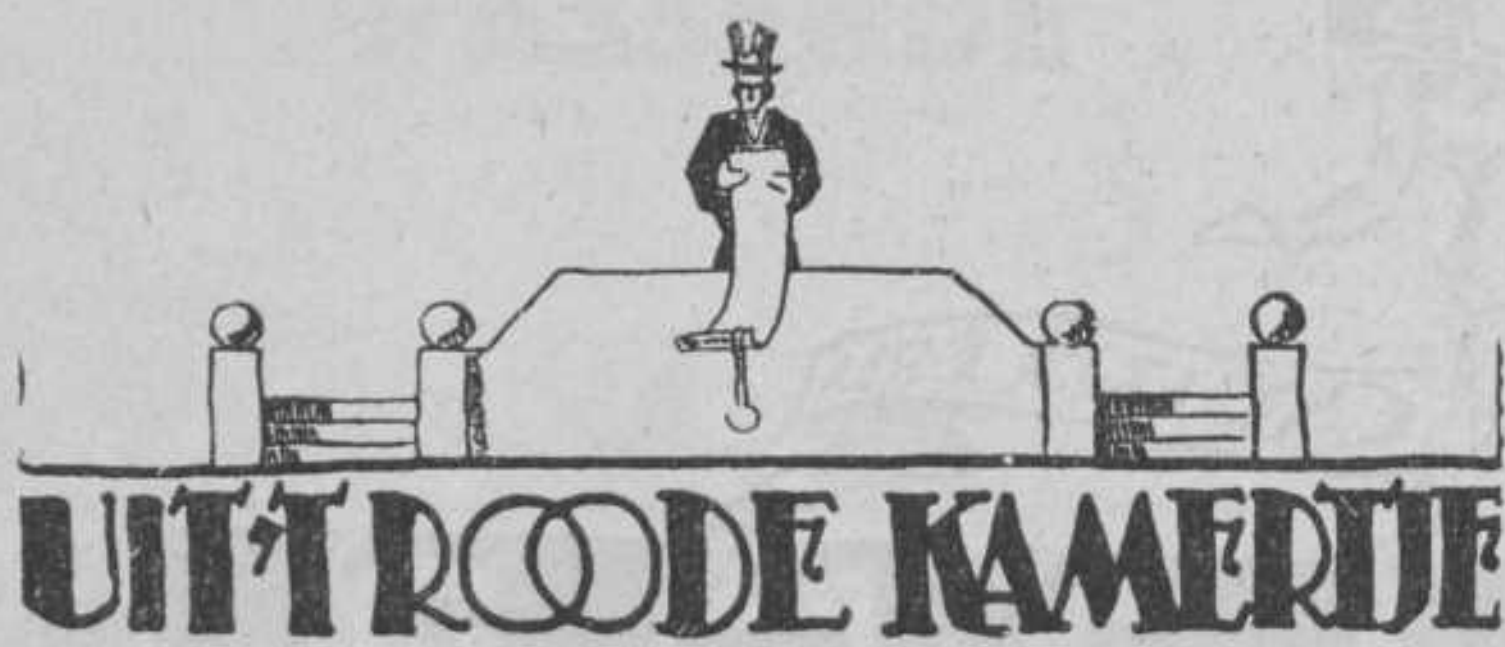
knikte de onbekende mij even toe en ja..... ware mijn gedachte niet onmogelijk geweest dan had ik hem herkend. Deze man was sprekend mijn evenbeeld, deze onbekende was geen onbekende maar was ik zelf, hoewel ik wist dat zulks onmogelijk was. Nu was het mijn beurt om de man aan te staren, hij echter knikte nog eenmaal begrijpend en wendde zich toen af. Met steeds slepender tred begaf hij zich naar een der lege praktikabels en ging hier langzaam op zitten. Vervolgens wenkte hij mij met zijn hand en begon te spreken, terwijl de woorden moeizaam uit zijn verschraalde lippen schenen te stromen.

„Ik weet mijnheer”, zo begon hij, „dat ik u vertrouwen kan. Het is de massa die mij kapot maakt, diezelfde massa die hier ook dadelijk in wanbegrip de zaal zal binnenstromen. De horde die anderen laat spiegelen maar er zelf geen moeite toe doet, die walgelijke inerte horde.” Tot mijn verbazing bemerkte ik dat zijn bewegingen al strammer werden. „Ik kan er niet langer tegenop”, vervolgde de onbekende moeizaam, „maar neemt u mij niet kwalijk, ik heb mij nog niet voorgesteld, laat ik u even mijn kaartje overhandi...”. De al zo aarzelend en hortend uitgesproken woorden stokten eensklaps. Een verstijving had zich van mijn metgezel meester gemaakt. Ontzet bleef ik hem aanstaren en het was na lange tijd, na een grote zelfoverwinning, dat ik hem aan durfde raken. Ijskoud voelde hij aan en zijn verbleekte handen en gelaat schenen als uit het schoonste marmer. En plotseling, in een flits, begreep ik eindelijk, te laat helaas. Vol benauwenis en droefenis om het hart haastte ik mij naar buiten in de frisse lucht, zonder nogmaals om te zien naar de prachtige beeldengroep. Wel had ik nog juist de luid kwetterende bezoekershorde aan de andere kant de zaal horen binnenkomen.

Thuis gekomen zonk ik in mijn diepste fauteuil en begreep dat op het onaangeboden kaartje niet anders had kunnen staan dan

B. H. O.

Rede, uitgesproken door den President van den Senaat, den Heer O. J. van der Vorm, ter gelegenheid van de 101ste Diës Natalis van het Delftsch Studenten Corps.

Mijne Heren Senatoren,
Mijne Heren Ere-leden van den Senaat,
Mijne Heren Bestuurderen van de Sociëteit „Phoenix”,
Mijne Heren Leden van het Delftsch Studenten Corps,
Mijne Heren,

Hoe schoon dit ogenblik moge zijn, hoezeer Gij U thans moogt verheugen, wilt met mij toegeven dat het voleinden van het eerste jaar — waarmee het D.S.C. zijn tweede eeuw is ingegaan — een slag is geweest. Een slag die met het plechtig einde, ter zelfder tijd een jubelend begin inluidde van een nieuw jaar, een slag die de eerste der twaalf gongslagen is geweest die zojuist weerklonken.

Wilt met mij beseffen, dat met het zingen van het „Uren, dagen, maanden, jaren”, dit gebeuren door ons is bekrachtigd en dat — hoe verschillend de rede — elk onzer zijn keel wat dikker heeft gevoeld.

En wilt tenslotte rustig blijven zitten, noch Uw hoofden wenden, en toch met mij enige ogenblikken stil staan en achterom zien naar de weg, die als een strak lint ligt uitgespannen tussen de plek waar juist een jaar geleden een merkteken werd geplant, en de plek vlak aan Uw voeten, — die, merkwaardig genoeg, dezelfde is.

Het moge U uit dit weinig gesprokene reeds duidelijk zijn, dat verschillende betekenissen zijn te hechten aan eenzelfde woord — bijvoorbeeld het woord slag —; dat uiteenlopende handelingen kunnen leiden tot een gelijk gevoel — ik denk aan een dikke keel —; dat schijnbaar strijdige dingen kunnen samen gaan — als daar zijn zitten en stil staan, en omzien en voor U kijken —; en tenslotte dingen die op grote afstand van elkander liggen samen kunnen vallen — want is dit niet zo met de plaats der vorige Diës en deze?

Al deze woorden konden U gespaard zijn gebleven, ware het niet dat veel er van is terug te vinden in het Corps; in zijn verleden, in zijn heden en zeker ook zijn toekomst.

Ik zal U dit vier maal trachten toe te lichten.

Hoe verschillend zijn de betekenissen die aan het woord slag, maar ook aan het woord Corps kunnen worden gehecht. Hoe misplaatst is het, het D.S.C. alléén te zien als de instelling, zorgend voor de ook wel nuttige ontspanning die een studerende in het ideale geval nu eenmaal nodig heeft. Hoeveel juister, maar ook moeilijker is het de Corpsgemeenschap te zien en te benutten als de completering van de menselijke opleiding, die de student náást kunde en kennis, de kleinste en grootste menselijke waarden zal moeten bijbrengen. Waarden die in het Corps inderdaad d.m.v. ontspanning worden gevonden, maar vooral van samen zijn, vreugde en gezelligheid.

Dit als eerste.

Hoeveel uiteenlopende handelingen kunnen leiden tot hetzelfde gevoel, niet alleen van een dikke keel, maar ook van een goed Corpslid te zijn. Te velen zijn er die zich dit wanen. Stipte voldoening hunner financiële verplichtingen; regelmatig sociëteitsbezoek terwille van de warme maaltijden; sporadische komst (en dan meer uit nieuwsgierigheid) bij Almanakuitreiking of Wijnverloting. Bezoek aan de Bibliotheek terwille van Esquire; en tenslotte zoveel contact met de Corpsleden dat zij menen het betere Corpslid te zijn.

Waar de zojuist besprokene zich voor zichzelf het goede Corpslid wil noemen, zal hij die het werkelijk is, goed voor het Corps trachten te zijn en in plaats van te nemen veel weten te geven en aldus rijkelijk terugontvangen.

Dit was als een tweede toelichting.

Schijnbaar strijdige zaken kunnen samengaan. Wij stelden dit reeds vast bij zitten en stilstaan, laat ons het vaststellen bij studeren en Corpslid zijn. Te dikwijls reeds is het éne misbruikt om zich van het andere te onthouden. Hoe gaarne pleit men zich vrij van lui- en laksheid. Welk een blaam wierp hij (die zei niet te kunnen studeren), op het Corps; welk een onrecht deed hij (die slechts studeerde zijn latere omgeving aan. Hoe ontelbaar velen, jongeren en ouderen, werden door de juist genoemde lieden op een dwaalspoor gebracht; hoe sterk rust op ons allen de plicht het samengaan van Corps en studie metterdaad te bewijzen.

Dit ten derde.

En dan als laatste het samen vallen van dingen en zaken waartussen de afstand groot is.

Zeer wel is het mogelijk, dat Gij U nimmer voor de verhoudingen tussen de verschillende studentenverenigingen in Delft hebt geïnteresseerd. Dit zou U immers te veel van U, toch al zo spaarzaam toebedeelde, en kostbare tijd hebben gekost.

Maar zo Gij U gaat verdiepen in dit probleem en de afstanden — of beter de verschillen — die er tussen het D.S.C. en de andere studentenverenigingen bestaan, gaat schatten, dan wordt er van U geëist een open oog te hebben voor het natuurlijke samenvallen van deze verenigingen binnen de muren van de stad Delft.

Gij hebt niet het recht Uw ondoordachte indruk als Uw mening te poneren; Gij hebt daar nimmer het recht toe, doch nu zéker niet, daar de gevolgen niet alleen voor Uzelf zijn. Gij hebt respect te tonen voor hetgeen hier speciaal na de oorlog is opgebouwd. Gij zult moeten waarderen dat Delft niet voor niets één der beste en vooral meest reële voorbeelden is die ons land in dit opzicht biedt. Wat van U verwacht wordt ten aanzien van deze problemen is óf volledige afzijdigheid — die op zich zelf hoogst betreurenswaardig is — óf uitgebreide belangstelling, die een hecht gefundeerde mening mogelijk maakt. Ten slotte zij hier gewezen op dit uiterst belangrijke; tenminste is gewenst het voortbestaan van de

huidige Delftsche studentengemeenschap, tot welks instandhouding ook voor het D.S.C. een taak is weggelegd.

Dit was de laatste van vier belangrijke gedachten, die waard waren bij een beschouwing van het jongste verleden te worden uitgelicht.

Rijk in getal zijn des Corps facetten, die zoals ieder jaar, ook het honderd en eerste Corpsjaar hebben gemaakt tot wat het voor een waar Corpslid geweest is. En reeds zou ik een licht willen laten vallen over de vele Corpscommissiën en Onderverenigingen, ware daar niet hetgeen door schoonheid en vreugde al het ander gebeurde doet vervagen, hetgeen is geweest de onbetwistbare kroon op het naoorlogs herstel, als de wonder-schone parel, die een honderd jaar oude schelp toonde: het XX Lustrum van het D.S.C. Het Lustrum is als het kunstwerk van den artiest, die met eigen handen en inzet van al zijn krachten, zijn schepping heeft gewrocht; van haar houdt en haar altijd zal kunnen bewonderen; maar nimmer meer precies zó zou kunnen namaken.

Het XX Lustrum heeft de lof geooft van ieder die recht van spreken heeft, wilt mij toestaan er verder over te zwijgen. Zulk een kunstwerk beschrijft men niet, men kan het slechts intens doorleven en dan zoet herinneren.

Laat dan nu eerst de aandacht vestigen op

De Stem- en Schouwburg Commissie, die daar anders in het D.S.C. zeer wel zelf voor weet zorg te dragen. Bepalend zijn echter de vele diensten door de Commissie aan het Corps bewezen, zij is dan ook onbestembaar te beschouwen zonder het D.S.C. De objectiviteit der Commissie bleef zelfs ten aanzien van de hoogste colleges buiten iedere twijfel en was bijzonder te prijzen. Terwijl ook voor andere werkzaamheden de Commissie lof verdient. Kortom uit haar onneembare burg schouwde zij ijverig rond en verzamelde talrijke stemmen.

De Feestcommissie van het XXe Lustrum staat thans buiten en boven de wet zonder immer uit de Corpsswet te worden genomen. Hare activiteiten stonden op zichzelf en geen vergelijk met andere naoorlogs jaren is mogelijk. Hare prestaties waren van een niet aangeefbare hoogte. Zij hielp mee aan de maak van het Spel, zonder er een spelletje van te maken; zij oefende met burgers en volk; zij perste en er was propaganda; zij bedacht zich en liet een gedenkboek uitgeven; zij was uiteraard technisch en verzon misschien daarom de Delftsche Dag; bovenal was zij het hart van het Lustrum, en de geldbuidel niet te vergeten, want wat zou daar op dit ogenblik nog inzitten behalve de mot?

Hoe heugt nog de dag dat **De Commissie tot Redactie van de D.S. Almanak** voor de 95e maal de kroon op haar werk zette: ieder wederom in het bezit stelde van het kostelijk Rode Boek en voor één avond verbluffend veel bezonken wijsheid wist te stellen tegenover de berustende wijsheid der enkele ouderen en de stamelende van vele jeugdigen onder de Professoren. De totstandkoming van het Rode Boek is de vast omschreven taak der Redactie en zij dient voor de volbrenging er van dus allerminst geprezen. Maar evenzeer behoort het tot de taak der Corpsleden de Redactie te steunen, een taak, die tot schade en schande, nog steeds niet door ieder schijnt te worden begrepen. Naast veel lof en critiek die hier niet zij uitgesproken, dringt echter de noodzaak te wijzen op de weinig hygiënische toestand der Almanak Redactie, die aanleiding gaf tot een ongewenst en hoogst merkwaardig vlekje in de adreslijst.

De Commissie tot Redactie van het Officieel Orgaan „De Spiegel” kan zich verheugen. Langzamerhand immers zoekt het Corps de critiek bij aanschouwing van zijn spiegelbeeld meer bij zichzelf dan bij de Spiegel. Een feit dat voor een klein deel te danken is aan een mate van zelf-critiek en beheersing van het Corps; echter voor een groot deel zijn ontstaan dank aan het juister plooiën en gladtrekken van het spiegelend oppervlak, de welbegrepen taak der Spiegel Redactie. Het Spiegelpeil is sinds de oorlog steeds stijgende. Opmerkelijk is het grote aantal wisselingen in de Redactie te noemen, dat iedereen moet zijn opgevallen door de eindeloze stroom van in- en uitredes, die nog steeds niet te stelpen schijnt. Dit verdient wellicht voortzetting, want mocht het vroeger een bezwaar zijn geweest, thans komt het de Spiegel in hoge mate ten goede, zowel naar omvang als inhoud.

De D.S. Sociëteit „Phoenix”, wat anders is zij dan het ware tehuis der Corpsleden! En zo het Sociëteits Bestuur geen aanspraak kan maken op de vaderschap, wie heeft in dit College met hare Ereleden niet steeds de onvermoeibare voor haar kinderen zorgende moeder gezien. Beschamend is het dan ook dat nog eerder deze moeder bijna 900 kinderen groot brengt, dan dat deze 900 kinderen haar helpen in de nood. Dit gelde vooral voor de jongere jaren, waar een grote mate van onverschilligheid, wanbegrip, ondankbaarheid en zelfs laffe angst bestaat om de Sociëteit Phoenix daadwerkelijk te beschouwen als een tehuis. Een tehuis dat de werkelijke afspiegeling is van wat er in het gezin leeft, waar men bouwt aan zijn omgeving en zichzelf, waar sfeer heerst en stijl triomfeert en alles is samen te vatten onder de bonte dekmantel van ernstige diepzinnigheid en vreugdevolle gezelligheid. Droevig is het dat ik hier voor velen het nut van het sociëteitsbezoek moet duidelijk maken, twijfelachtig is het nut van deze nutsaanprijzing want talrijk zijn zij die met open ogen blind zijn voor de schatten die hier torenhoog en voor ieder grijpbaar liggen opgestapeld.

Een woord van bijzondere hulde zij ten slotte gebracht voor het vele dat de Sociëteit Phoenix tot het welslagen van het XX Corps-Lustrum heeft bijgedragen, het is te veel om te vertellen.

Dat ik eerst nu de **D.S. Scherm-, Gymnastiek- en Athletiek-Vereniging „Odin”** noem, — waar wij toch allen in het Gedenkboek hebben kunnen lezen dat zij het D.S.C. heeft opgericht en zichzelf zo edelmoedig een plaats als ondervereniging toebedeelde — vindt zijn oorzaak in het feit dat binnenkort ongetwijfeld te lezen zal zijn dat eerst bij Odin de werkelijke Diësrede begon. Verheugend is de uitstekende sfeer en het ten voorbeeld strekkend enthousiasme der fijngevoelige schermers en der wat grover gestemde degenvechters. Jammer is het dat al zwemt men in grote getale, de enorme hoeveelheden water, waarmee men in contact komt, op de verhouding tussen zwemmers en Corpsleden, wel enigszins verdunnend schijnt te werken.

Ook het **D.S.M.G. „Apollo”** droeg in belangrijke mate bij aan het welslagen van het XX Lustrum. Zeer kort gezegd kan aldus worden samengevat: Apollo ging een fusie aan met een facie, en werd quasi. Thans kan het Gezelschap terugzien op een meer dan honderd jarig bestaan. Ook dit jaar mocht men zich verheugen in een op hoog peil staand Herenconcert en een Armenconcert dat veelzijdige rijkdom gebracht heeft. Terwijl bovendien onder de bezielende leiding van zijn Bestuur het sprookje van het XX Apollo Lustrum is opgevoerd. De rijkdom aan spel en klanken waarborgde de veelzijdigheid van fantasie en stijl, die zowel concert als bal hebben gekenmerkt. De prijzenswaardige banden, die het Gezelschap door de jaren heen aan de leden hebben gebonden, moge met een enkele greep blijken uit het Reunistenconcert en uit de warmte van een hart, dat schier een Rectoraat deed versmelten.

Bij het D.S. Dispuut Gezelschap „Vrije Studie” is sprake van een onmiskenbare en evenzo strakke lijn, die de ontwikkeling van het Gezelschap tot ver in de toekomst schijnt te bepalen. Waren zijn activiteiten onmiddellijk na zijn ontstaan zeer gering, ruim een jaar geleden werd een ieder verbaasd met de interesse die het Gezelschap voor de mode trachtte op te wekken. Dit jaar deed het Gezelschap een toneelstuk opvoeren van bijzondere strekking, zodat Senaat en Corpsleden met meer dan buitengewone belangstelling de activiteiten van het Gezelschap in het komend jaar tegemoet zien.

De D.S. Debating Club, aanvankelijk gerust, doch later wat opgeschrikt door de overvolle zalen die Vrije Studie wist te trekken, verdubbelde zijn activiteit in de strijd tegen het monster der onverschilligheid dat zich vaak verraderlijk onder de struiken der verlegenheid weet te verbergen. Hoe gering was soms immers de belangstelling voor het waardevolle door het Gezelschap geboden; hoe vaak onttaarde het debat in een schuchter gesteld vraagje. Moge de vele nieuwe plannen van het Bestuur met warme belangstelling worden ontvangen.

Bij de D.S.R.V. „Laga” kan alles! Want U had niet gedacht dat het mogelijk zou zijn voor de derde maal in successie een Varsity te verliezen en ook een nationaal kampioenschap als een wolkenpaleis te zien verdwijnen. Maar hoe dichter bij het nauwelijks mogelijke of zelfs bij het zeker onmogelijke des te dichter bij de geboorte der ware strijdlust en humor de Laga-geest eigen en leidend tot het succes, dat iedere toeschouwer met een zucht van intense bewondering zal doen stamelen: Bij Laga kan alles!

De Studenten Carroussel Vereniging te Delft wist te behouden het bijzondere cachet, dat haar zelf immer doet denken aan de verheven plaats van het paard onder de dieren. Bij talrijke gebeurtenissen verleende de vereniging aan den Senaat erewacht of escorte; vele buitenritten en een jachttrit getuigden van haar activiteit. De bijdrage aan het XX Lustrum was ongetwijfeld een hoogtepunt en niet vast staat of een der laatst geogste successen een gevolg was van het helpen der Leidse amazones aan een uitvoering of door het helpen van die uitvoering aan die Leidse amazones.

Het D.S. Tooneel Gezelschap voerde vóór het begin van een opera tezamen met Apollo een comédie op, die velen heeft doen vrezen dat ten slotte niets meer dan een tragedie zou overblijven.

Het tegendeel is bewaarheid en het XX Lustrum zou niet geweest zijn wat het was zonder het vele dat er door het D.S. Tooneel Gezelschap aan werd bijgedragen.

Inderdaad komt het woord „toon” maar éénmaal in zijn naam voor, toch dient het Gezelschap tegen eentonigheid te waken.

De D.S. IJclub is ene oude ondervereniging. Zij is een vereniging die speciaal wordt gedreven door nazaten, die de hogelijk waardeerbare sporen der voorvaders in- en uitwendig onmiskenbaar met zich dragen; voorvaders, die eens de ploeg hanteerden.

Eénmaal in de zeven winters legt men dan ook de ijsakker braak, en de gevleugelde ijzers ter ruste.

De D.S. Voetbal Vereniging stuitte met de gecombineerde interacademiale- en XII Lustrumviering, op tot zulk een ongekeerde hoogte, dat men met spanning plaats en ogenblik tegemoet ziet, waarop zij zich gedurende een onderdeel van een seconde wederom aan het aardvlak zal afzetten, daarbij wellicht iets verpletterd achterlatend.

De speciale sfeer is het best, gegroepeerd te zien rond de eigenschappen van een goed leder: soms nat, soms droog, maar indien een tikje opgeblijzen en bijgepompt, steeds hard en rond, bruin en veerkrachtig.

De D.S. Schaakclub „Paris” is de ondervereniging als geen, die — ter zelfder tijd, let wel — weet te doen samengaan het woest en bloedig gevecht en het rustig zitten en bierdrinken in een gemakkelijke stoel op de Societeit „Phoenix”.

Als vaststaand kan wel worden aangenomen dat „Paris” binnenkort tot nog groter activiteit zal geraken, nu zich vrij plotseling zijn vader „Priamus” in Delft heeft gevestigd.

De D.S. Weerbaarheid in inderdaad gelijk de geweerkogel, die na een meer hoorbare dan zichtbare, uiterst snelle voortgang, vrijwel geruisloos in de kogelvang der Nationale Reserve schijnt te zijn verdwenen.

Van de D.S. Amateur Fotografen Vereniging drong het bestaan zeldzaam, doch nooit zonder schok, tot het bewustzijn door. De onder haar

auspicien vertoonde en door Corpsleden vervaardigde films van het XX Lustrum, trokken grote belangstelling en waren ook ongetwijfeld een succes geweest zonder het bloot toeval dat er achteraan kwam.

De D.S. Hockey Club vierde in blijheid haar X Lustrum, doch kwam desondanks enigszins in de verdrukking, doordat op het zuiver sportgebied onmiskenbaar terrein is verloren. Fel werd en wordt hiertegen gevochten en niet zo vreemd is het, dat de D.S. Hockey Club steeds meer overeenkomst gaat vertonen met de D.S.R.V. „Laga”. Pro Laga's motie kan de D.S. Hockey Club echter geenszins zijn, al wenst hij boven alles „promotie” te blijven.

De D.S. Lawn-Tennis Club is inderdaad de wat té luchtig in wit flanel en zijde geklede ondervereniging. Verkleumd en stijfjes wordt getracht weerstand te bieden aan de frisse wind die doorgaans tussen de onderverenigingen waait. Maar waarom dan niet de ping-pong sport geadopteerd en gebruikt als bouffante in de koudere niet zomerse maanden?

Nadat de D.S. Rugby Club zich in het afgelopen jaar allereerst had verzekerd van de hegemonie op rugby gebied, werd het VI Lustrum gevierd met de waardigheid die de promotor der rugbysport in ons land past. Het eigene dezer vereniging laat zich nauwelijks omschrijven; doch zó rûw is de ruwe bolster der leden en zó groot de oprechtheid die daaronder schuilt, dat men — wanneer men doet zoals het behoort — nimmer verzuimt zich bij ontmoetingen op velerlei wijzen duchtig tegen elkander te beschermen.

De D.S. Motor Club heeft een moeilijk bestaan, doordat steeds weer zijn berijder niet mag en de motor juist móet onder de olie worden gezet. Hierdoor kwijt het ware leven dat de Motor Club op de Societeit „Phoenix” zou moeten creëren en waartoe de even spaarzame als onterechte introducties van luid knorrende motordieren nauwelijks compensaties zijn.

De D.S. Alpen Club bereikte ook dit jaar wederom een enorm concreet hoogtepunt, waarmee men de Delftse kleuren naar behoren wist te verdedigen. Wel mag de Alpen Club ieder jaar enkele millimeters van deze hoogte behouden, doch vrijwel alles moet zij telkens afstaan.

Voorwaar, zal ook zij als jongste en echt Delftse telg in de naaste toekomst haar standpunt weten te bepalen en zich niet langer laten ringeloren.

Na dit te korte relaas van Corpscommissien en Onderverenigingen, die zijn als de bouwstenen van het Corps, is het verheugend samen te vatten en vast te stellen dat kan worden teruggezien op een jaar van rijke en intense bloei. Spontaneiteit, warm enthousiasme en blijde levenslust hebben dit mogelijk gemaakt; het XX Lustrum is een der onvermoeibare drijfveren geweest die deze krachten ontlokten.

En nu is dan het Lustrum voorbij. Nu schijnen de tijden van woest stijgende ledentallen vervaagd en zetten een rustige daling in. Nu knappen steeds spaarzamer de allerlaatste directe contacten af met hen die het Corps aan de andere zijde van de oorlog hebben gekend.

Hoe voor de hand ligt thans bestendiging en consolidatie. En dit moet juist worden voorkomen. Want bestendiging zal ontaarden in vastvriezen in gewoontes en mores zonder de strekking of zin meer te begrijpen. Consolidatie zal leiden tot het ontbreken van het begrip de traditie te zien als het geraamte, dat slechts tot zijn recht komt wanneer het een levend lichaam tot steun kan zijn.

Het D.S.C. heeft vele facetten, talrijke kanten, waarvan er steeds slechts één de boventoon kan voeren. Maar bij welks rivaliteit en roulatie het Corps wel vaart. Met het Lustrum heeft zich één der zijden uitgeleefd tot een schier onbereikbare hoogte, die het Corps bijna alles gaf wat hij in zich had, thans schuift zich na een vrij krachtig spel een andere kant naar voren, die misschien minder spectaculair, zeker niet minder belangrijk is. Aan toegevoegd zij hier tenslotte dat het den Senaat vreugde doet, allermint van een dodelijke Lustrumvermoeidheid te kunnen spreken, integendeel.

En dit ten besluite.

Laat de geprezen vrijheid des Corps hoogste goed zijn!

De strijdvaardigheid des Corps geest!

De saamgebonden eenheid der Corpsleden zijn hart!

Mijne Heren, sta mij toe een dronk uit te brengen op een schone toekomst van ons geliefd Delftsch Studenten Corps!

LEZING VAN HET D.S.D.G. „VRIJE STUDIE” OVER HET OVERBEVOLKINGSVRAAGSTUK.

Dat het spelen van een vioolsonate van Chopin in een brandend huis op den duur onmogelijk wordt, is een zinvol voorbeeld van de noodzakelijkheid van materiele welstand voor de aanwezigheid van cultuur.

Na een discussiabel openingswoord van de president van Vrije Studie heeft de inleider, de Heer van Suylen, de sociaal-geographische visie over het probleem van de overbevolking in Nederland uiteengezet.

Uit de gegevens, die de sociaalgeografen tot het begin van de oorlog uit voorafgaande jaren verzameld hadden, bleek door extrapolatie, dat na verloop van enige tientallen jaren de bevolking niet meer zou aangroeien en dat het maximum ongeveer 10 miljoen inwoners zou bedragen. Ofschoon reeds in 1929 het optimale aantal bewoners (d.i. het aantal inwoners waarbij een maximale welstand mogelijk is) bereikt werd, gaf dit aantal toch vertrouwen in het toekomstig welvaartspeil. Het was echter een misrekening.

De oorlog heeft het evenwichtsstadium verschoven naar 1970 en het dan bereikte maximum zou met de tegenwoordige maatschappelijke toestanden slechts een zeer laag welvaartspeil mogelijk toelaten. Tot 1970 zal dus een oplossing gevonden moeten om het te veel aan inwoners aan werkgelegenheid te helpen.

Als beste en meest effectieve oplossing zag de spreker grootscheepse emigratie naar dunbevolkte landen.

Door meer propaganda zal de regering haar hokvaste onderdanen met het landverhuizen vertrouwd moeten maken.

Voor het geval, dat de aansluiting van Nederland met andere landen werkelijkheid mocht worden zal door migratie in de nieuwe staat de bevolking zich zelf rationeel over het land verdelen.

Tot de minder geslaagde oplossingen behoorde allereerst het van rege-

ringswege opvoeren van het industrialisatie-tempo. Nog afgezien van het feit, dat een industrieland zeer gevoelig is voor conjunctuurschommelingen, zal het vinden van een redelijk afzetgebied moeilijk zijn door de autarkie waar vele landen toe gedwongen waren door de economische schaarste in de oorlog. Hetzelfde exporteuvel kleefde aan het intensiveren van de landbouw door splitsing van grote landbouwbedrijven in kleinere tuinbouwbedrijven. Ook het propageren van geboortebepaling achtte de spreker geen oplossing daar dit, gezien de ervaringen in andere landen, op geen enkele wijze het geboortecijfer beïnvloedde. Daarbij kwam dat een gezin zonder kinderen de prikkel tot vooruitgang, nodig voor het voortbestaan van een gezonde maatschappij, miste.

Dit waren de belangrijkste punten in het betoog van de spreker. Uit de vragen der toehoorders bleek, dat de stroom van meer en minder terzake zijnde details het de exact denkende toehoorders vaak moeilijk gemaakt had, de gedachtingang van de spreker te volgen. Vooral een al te persoonlijke mening over tal van dingen maakte, dat de wetenschappelijkheid ver te zoeken was.

Dat bijvoorbeeld de spreker geen vertrouwen had in de psychologie, omdat de menselijke geest zichzelf niet tot de laatste vezel kan ontleden, mag toch niet de oorzaak zijn, dat de sociaal-geographische wetenschap niet bij machte is de psychologische beweegredenen, welke het kweken van een te kinderrijk gezin stimuleren, te vinden.

Eerst laat in de avond werd de interessante lezing beëindigd. X.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

CITROEN.

Zij heeft iets van mijn achterlicht
zo wrang en geurig en verlicht
en in haar ongebonden vormen
weerstaat zij alle voorjaarsstormen
Zij is een onversneden hekeldicht
een glimlach zonder aangezicht
maar om mijn zielsrust te verversen
gaat zij uiteindelijk toch ter perse.

J. J. KROON.

UITTREDE.

Starend zat ik en zag ik het droombeestje. Geen beestje eigenlijk, een elfje zo hoog als het potlood waar ze mee speelde, ze paradeerde ermee als een soldaat, ze draaide er lange krullen mee op een blad papier. Dat was heel lang geleden.

Weer zag ik starend een droomfiguurtje. Ze was nog mooier dan voorheen maar ik begreep haar niet zo goed, als ze de kunstige pasjes met het potlood danste. De krullen op het blad papier waren te sierlijk voor mij.

En als ik nu al starend zit en tracht te zien, zie ik het elfje nog maar vaag. Ze gaat weer weg, ze is onbereikbaar mooi en onbegrijpelijk. Waarom zal ik dan nog wel staren? Omdat ik hoop dat zij eens terug zal komen, bereikbaar en nog schoner.

F.M.

INTREDE

In een dorpje, zo klein, dat men er een uur verderop de naam al van vergeten is, woonde een bejaarde, wijze man. Overdag werkte hij op zijn akker, maar 's avonds na het eten kwamen de mensen van overal naar hem toe, en dan gaf hij raad in hun moeilijkheden en troost in hun verdriet. Nu was er niet ver daarvandaan een stad; in die stad was, in de barre dagen van het najaar, de oude burgemeester gestorven, en iedereen was bedroefd. Maar men kan niet altijd treuren, en toen het nieuwe jaar kwam en het bekend werd, dat er een nieuwe burgemeester zou komen, jong en vrijgezel, maakte de stad zich op om hem met een groot feest in te halen.

In de gemeenteraad braken de plannen los. Er moest een optocht komen, dat was zeker; de schoolkinderen zouden welkomstliederen zingen en 's avonds zou er kermis zijn. Och, dat was al zo vaak gebeurd, maar men wilde iets nieuws, iets groots en toch mocht het niet te veel kosten, want zo vlug als de monden zich openden, zo traag ging dat met de beurzen. Zo vergaderde men dagen lang; en toen op de tiende dag de tweeëndertig leden moedeloos in de tweeëndertig stoelen hingen, toen stond plotseling de koster op. Zijn stem klonk als de klokken van zijn kerk.

„Vrienden”, sprak hij, „wij zijn op het pad der dwaling. Gij allen zoekt praal en schittering; maar de ware vreugd wordt alleen geboren uit Kunst: de kunst die niets kost, die door geen mot verteerd wordt, maar die ieder kan bezitten, ik meen: de poëzie!” De raad had drie tellen nodig om in gejubel te kunnen losbreken. Hoe eenvoudig was het niet gezegd! Dit zou de glorie van het feest worden, het gedicht, dat de gemeente de nieuwe burgemeester zou aanbieden, voortgebracht door haar zelf. Snel ging men tot handelen over. Er werden drie afdelingen ingesteld: één voor de aanhef (die droevig moest zijn), onder leiding van de aanspreker; één voor de middenmoot, en één voor de apotheose. De laatste regel zou de koster zelf maken, en men was het er over eens dat dat iets buitengewoons zou wezen.

Zo groeide in de stad dat grote gedicht; en toen het klaar was, twee dagen vóór het feest, las de koster voor, tot tranen geroerd:

„Helaas! De zwarte dood, met rammelend gebeente.
Bezocht bij 't zinken van het jaar de boezem der gemeente.
Hier hielp geen medicijn: dies roofde hij verrader —
Lijk in zijn kille greep de oude burgervader.
Nooit had zo nevelgrauw de dodenklok geklingeld.
En nooit was enig hart als toen door smart omsingeld.
De pen, die deze rouw voor later neer dorst schrijven.
Zag vóór 't volbrengen van de daad de inkt tot ijs verstijven.

Is niet de tijd een zachtmoedige lijmer,
Als ons het hart is vergruizeld, gekraakt?
Sluip niet in plaats van het dofte gemijmer
Zachtkens een stemming, die vrolijkheid braakt?

Verheugt U! Het verleden is geweest!
Gij zult met vaste hand ons wankel werken leiden.
En welvaart weven en van lompe last bevrijden;
Voor U zal rijk en schamel delen in het feest.
U, burger! Burger? Meer! Ja, Burgemeest!”

Iedereen juichte. Iedereen? nee, toch niet. Hoor, daar klonk een stem zonder blijheid: „Ge vergeet iets! Hoort ge dat niet?”

Men zweeg. De koster werd rood. „Nu ja”, zei hij: 't Is waar dat er nog een erretje bij kon: maar is twee vergroten-de trappen al niet genoeg? Dat is de vrijheid van de dichter!” Al gauw was de raad in twee kampen verdeeld: de partij van de koster en zij, die op principiële gronden meenden een burgemeester niet van zijn er te mogen beroven. En zoals het altijd gaat wanneer principes botsen, beide partijen bleven op hun eis staan.

Zo zou dan het feest verongelukt zijn, als... men zich niet herinnerd had dat er aan het begin van dit verhaal nog een wijze man woonde. En nog diezelfde avond reisde een deputatie van de raad naar het dorpje.

Nu bezat de wijze man een os, die zijn land hielp bewerken, en een dochter, die jong en knap was; en toen beide

partijen hun standpunt uiteengezet hadden, sprak hij: „Gij zult allen tevreden zijn. Het gedicht blijve zo; ge hebt er slechts de ontbrekende er afzonderlijk bij aan te bieden. Daartoe leen ik U mijn os, om ze te dragen, en mijn dochter, om de os te leiden.

En zo geschiedde het. De kopersmid maakte twee grote koperen letters, een E en een R; en men hing er aan weerszijden van de os één. De tweedracht was vergeten.

Zo brak het feest aan. Van de optocht en de schoolkinderen en de ambtsketen zal ik U niet vertellen; maar toen de jonge burgemeester het podium op de markt betrad, waar de koster al stond te wachten om het gedicht voor te dragen, toen voelde ieder dat nu het moment gekomen was, dat geen geschiedschrijver zou overslaan. De koster sprak: het galmde over het plein, en de burgemeester, och, die was zo verlegen dat hij de woorden nauwelijks hoorde.

Het was afgelopen. „Mist U niets?” vroegen de raadsleden van de burgemeester-partij; „Ziehier!” Hun triomf, het symbool van de eenheid, de os met de E en de R werd voorgeleid. Het lieve dochtertje van de wijze man gaf eerst de perkamenten rol, waarop het gedicht stond. „Alstublieft”, zei ze „en dit hoort er nog bij”. En ze gaf hem het zijden koord, waar de os aan gebonden was.

De hoge heer keek wat verbaasd naar de os.

„Heb dank, lief meisje” zei hij „maar wat is dit nu?”

„Dat?” sprak ze. „Wel, dat is mijn os — met de E en de R”.

Toen lachte de jonge burgemeester: hij lachte tegen het meisje, en de mensen stootten elkaar bedroefd aan, en ze zeiden „hij begrijpt het niet!” Daarna gingen ze naar huis.

Maar de burgemeester had het wel begrepen, en het meisje óók: ze wisten, dat de lente begonnen was.

D.V.

INTREDE

Het oude heertje in het zoele zonnetje. Het wandelstokje trippelde als een kind met hem mee. Te midden van drukke trams en auto's, rustig. Oud was hij en deze ochtendwandeling in de late morgenuren was meer dan een gewoonte geworden, in de loop der jaren — een ritueel.

Je zou zelfs kunnen zeggen dat als er op deze tijd en op deze plaats iemand liep, dan was dit het oude heertje.

Statig en van een dromerige deftigheid, bespiegelende ouderdom eigen. Kijk maar naar zijn verschijning! Een beige hoed met een korte rand waaronder het gezicht dat nauwelijks opvalt, zó hoort het erbij. Zijn jas, schoenen en pak keurig, maar juist niet te nauwgezet correct.

Eike morgen hetzelfde; was het zijn vrouw, zijn huishoudster die hem uitliet en nog even nakeek? Waar kwam hij vandaan? Och, het doet niet terzake.

Maar opeens valt hij op als hij op het bankje aan de Vijverberg even uitrust; valt op doordat hij erbij hoort.

Maar lang duurt dit niet, hij gaat door en dan zie je hem op het Buitenhof zitten op een terras.

Koffie en dan een van de twee sigaren opgestoken.

Denken hoe goed het leven is — goed sigaartje.

Zo mijmerend zat hij daar, prettig en vergenoegd, stil en wijs. „Lekker weer meneer, U vindt het wel goed dat ik er even bij ga zitten?”

Hij keek op en zag een heertje bijna bijna als zichzelf. Alleen wat gewoner en dus overeenkomstig zijn opmerking over het weer alledaags en vervelend. Weggaan kon hij niet, dat zou onbeleefd zijn: hij was een heer (gelukkig onbewust). Met het geduld en de inschikkelijkheid van zijn leeftijd en aard, antwoordde hij op de zeurderige vragen van het mannetje. Eerst het weer „hoe lang wel” dacht hij bij zichzelf — sigarenpositie — het werd steeds pijnlijker voor hem om te blijven zitten.

Met taai geduld sleepte de ander de eentonige conversatie voort, niet bemerkend hoe hij stoorde.

Het heertje had voor zich uit gestaard en na nog een paar schaarse opmerkingen van zijn zijde was de ander aan het praten geraakt.

Woorden, woorden, woorden..

Hij zei niets meer en bleef wat voor zich kijken tot hij niets meer hoorde. Hij keek opzij en zag de ander de kellner waken, afrekenen en verdwijnen met een vluchtige groet.

Ook voor hem werd het nu tijd om te gaan: het was al tegen twaalf uur.

Naar huis lopend moest hij nog wel even denken aan zijn ontmoeting. Wel beschouwd was hij te bevooroordeeld geweest, het interesseerde hem toch zeker ook hoe het weer was en wat zijn tabakswinkelier hem gaf? Zo voort redenerend kwam hij tot de slotsom dat de man hem toch niet zo vreemd was; hij had best wat toeschietelijker kunnen zijn en niet zo gereserveerd.

Was de ander zo heel erg anders dan hij zelf was?

Merkwaardig, hij was er nu al. Hij sloot de deur en hing zijn jas op het knaapje.

Toen hij zijn das rechtstrikte keek hij zichzelf aan en herinnerde zich het mannetje.

Hij spiegelde zich en glimlachte.

L.B.

EEN NIEUWE LENTE EEN OUD GELUID.

Wanneer op elke dag een nacht moet komen
En dan onhoudbaar weer een dag,
Dan is het zinloos aan een droom te dromen
Die men niet onderbreken mag,
Want even eeuwig als de grote stromen
Van moeder zee, de zee ingaan,
Gaan weer de blaren aan de bomen
En iets frequenter stijgt de maan.
Niets verder zal men er mee komen:
Het beste is, op reis te gaan.

Terwijl zij sliep en schoonheid spilde,
Ben ik uit slapeloosheid opgestaan
Omdat ik dat nu eenmaal wilde
En zij mij wakend niet zou laten gaan.
De dienstmaagd zei niet eens meer goede morgen
Al stond de zon reeds in het raam
Dat komt van sleur en van de zorgen.
Zij kon het werkelijk niet meer aan
Ik had haar rustig kunnen worgen,
Maar heb dat liever niet gedaan,
Want dan zou Hermandad wel zorgen,
Dat ik niet meer op reis kon gaan.

Terwijl ik zocht naar twaalfuurtjes
Om in een zakdoek mee te nemen,
Kwam zij daar met een zakje zuurtjes
En voor haar dom gezicht nam ik de benen,
Want als ik langer had gestaan,
Dan was ik zacht en stil gaan wenen
Om wat ik die daar boven lag te slapen,
Bij vol verstand had aangedaan.
Ik stond heel even luid te gapen
En ben toen maar op reis gegaan.

Zoals de meid waren ook de straten
En de mensen die er s'ochtends vroeg in gaan,
Dom, star en eindeloos verlaten
En als een ooievaar die op één been gaat staan,
Zo zagen hun gezichten, slap verwaten,
Ik had er wel op kunnen slaan,
Maar daar was weer zo'n zwartjas aan te pas gekomen,
Ik liet hen dus maar stil begaan
Om naar een bos met betere bomen
De trein te nemen en op reis te gaan.

Die trein heeft een dag of wat gereden
En is toen door de hitte stil gaan staan
De mensen dropen in slierten naar beneden
Om dadelijk in 't wit te gaan.
Ik kocht een burnous met twaalf gaten
En liet mijn beurs toen openstaan,
Zodat ik kaal en heel gelaten
Moest constateren dat de gaten,
Het weefsel van de halve maan
In prijs verre achter zich laten.
Waaruit men ziet dat, wie wil leren,
Het allerbest' op reis kan gaan.

De dagen waren warm als water,
Maar warmer dan de dag, de nacht
Ik zag de nymphen bij hun sater
En hoe een faun met bokkepoten lacht.
Toen werd het ongemerkt wat later
En zonder slaap en zonder kracht
Ben ik naar een koele bron gelopen
Heb daar een huwelijk met het water aangegaan,
Omdat, wanneer men het voor geld moet kopen,
Men beter weer naar huis kan gaan.

Men gapte daar als zwarte raven
Men kon het best alleen gaan staan,
Want zelfs de goeden en de braven
Meenden een goed werk te hebben gedaan,
Wanneer het gore slijk der aarde
Van mijn zak in de hunne was gegaan.
Een ieder die bij anderen vergaarde,
Natuurlijk hadden dan de apen het gedaan,
Wanneer men het bemerkte, staarden
Zij met grote schotelogen
Naar een die eens op reis zou gaan.

Eén nacht heeft een mij iets gegeven,
Maar dat was toch maar niets gedaan
Want thuis kan ik dat ook beleven
En hoeft niet onder de douche te staan,
Want de dagen waren warm als water,
Maar warmer dan de dag de nacht,
Zodat ik beladen met een kater
En een schijntje van mijn vroegre kracht
Maar weer naar huis toe ben gegaan.

De trein kwam s'ochtends tegen zeven aan
De straten waren leeg als gaten
De dienstmeid droeg wat emmers aan
De een zou het doen de ander laten,
Ik ben regelrecht omhoog gegaan.
Zij lag nog even vast te slapen
Om toen haar ogen op te slaan
En tegen mij te zeggen
Ik droomde je was op reis gegaan.

J. G.

Een vlinder, die ontdekte dat
Hij 't voorjaar in de vleugels had
Vond op een plekje in de zon
Een slanke, glanzende cocon.

Nerveus streek hij zijn sprieten schoon
En zei op harmonieuze toon:
„Lief kind, ik zie aan je formaat,
Dat gauw je huidje opengaat;

Maar heb je het zover gebracht,
Weet, dat een vlinder naar je smacht:
Want, lieve schat, m'n hand erop
Nooit vond ik een charmanter pop.

En even mooi als het corset
Waarin je nu bent ingebed
Ja, even elegant van lijn
Zal ook jouw vliedsterlichaam zijn.

Al kun je mij nu nog niet zien,
Weet, dat ik ook jouw min verdien
Mijn lijf is zwart, mijn sprieten groen
Mijn vleugels geel en vermiljoen!”

Maar treurig sprak de pop: „In mij
Legt ieder sluipwespje een ei:
Als voedsel voor zo'n parasiet
Aanschouw ik dus het zonlicht niet!”

Toen stierf de vlinder van verdriet.

D.V.

VEREENIGINGEN

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAAKCLUB „PARIS“

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Schaakclub „Paris“ heeft na zijn jongste wisseling de volgende samenstelling gekregen:

- B. W. van der Vlugt, President.
H. C. Simon Thomas, Secretaris.
J. B. A. Kessler, Thesaurier.
A. J. van Beeck Calkoen, Commissaris.
Namens het Bestuur,
H. C. Simon Thomas, Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN ALPEN CLUB.

Het Bestuur van de D.S.A.C. is er in geslaagd een Klettertocht te organiseren in het Massif de Haute-Vanoise, Savoie Frankrijk. De kosten zullen ongeveer f 200,— bedragen, waarbij alles is inbegrepen, ook de treinreis.

Men zal 14 dagen in de bergen zijn, terwijl de vertrekdatum in ieder geval na 23 Juni zal vallen.

Het is onnodig deviezen langs de normale weg aan te vragen, daar de aanvraagdatum verstreken is.

Deelnemers dienen zich bij het Bestuur van de D.S.A.C. op te geven voor 5 April, ook zij, die geen deviezen tot hun beschikking hebben.

Namens het Bestuur,
N. C. KIST, Secretaris.

LUSTRUMRIT DER DELFTSCHE STUDENTEN MOTORCLUB

Voor de lezers van de Spiegel willen wij nog enige bijzonderheden vermelden. Om te beginnen worden de lezers bekend verondersteld met het feit dat er nu werkelijk iets gaat gebeuren. Voor de tweede maal na de oorlog organiseert de Delftsche Studenten Motorclub een interacademiale Motor- en Autotocht. Edoch, er blijkt nog niet veel tot de hoofden te zijn doorgedrongen! Ach, misschien zijn de redenen ergens anders te vinden. Wanneer U in een Nederlands woordenboek onder de letter „V” zoekt, dan vindt U daar ongetwijfeld het woord „VOORSTELLINGSVERMOGEN” staan. Wel, waarde lezer dit is nu juist datgene, wat U waarschijnlijk mist.

In Uw verbeelding ziet U nog geen vliegende start; U hoort geen knallende motoren; voelt U niet de gespannen atmosfeer en ruikt U niet de verrukkelijke geuren der benzinedampen? En om deze redenen, geachte lezer zult U nooit ofte nimmer het heerlijke gebruid van de onderweg gehouden lunch op Uw tong kunnen laten smelten.

Het is onbegrijpelijk, doch nog meer teleurstellend, wanneer ik U hier moet vertellen dat er al meer inschrijvingen zijn binnengekomen uit de andere corpora dan uit onze eigen stad Delft.

Ja lezer, ook op U rust de taak om de Delftsche kleuren hoog te houden!! Laat ik mijn lezers niet verder tarten, zij krijgen nu een kleine beschrijving van de tocht die zij de volgende week Vrijdag gaan missen.

's Ochtends om tien uur zal de Sociëteit „Phoenix” trillen op

haar grondvesten, enige tientallen auto's en motorfietsen staan ziedend en kokend klaar. Klokslag tien uur zal deze gierende massa zich in beweging zetten naar..... Neen lezer dit blijft een verrassing, ook voor U. Onder deskundige leiding zal deze horde naar de startplaats worden gevoerd, vanwaar om de minuut zal worden gestart. Aan de hand van een routebeschrijving gaat de tocht verder, haar lunchplaats tegemoet. Wij zullen U vast op een teleurstelling voorbereiden: Nog zult U niet de gelegenheid krijgen Uw noenmaal te verorberen. Een pikant weggedeelte ligt voor Uw voertuig klaar. Hier zal pas blijken wie werkelijk één is met zijn machinaal ros, wie werkelijk onder de moeilijkste omstandigheden in staat is zijn voertuig zonder ongelukken met gezwinde vaart langs diepe ravijnen te voeren. En dan na het tellen der seconden de aanval op het stoffelijke.

U geniet.....! Maar plotseling wordt U opgeschrikt uit Uw zoete dromen..... de bel gaat..... Uw startnummer wordt afgeroepen ..... weer moet U starten.

Enigszins traag vleit U lijf en leden weer op de kussens. Er wordt geteld... vijf...vier...drie...twee...een... weg. Weer moet U oppassen Uw gaspedaal niet door de vloer van Uw auto heen te drukken. De passagiers kijken een tikje nerveus op hun horloge, dat zij juist voor de start nog op de tweede nauwkeurig hadden gelijk gezet. Er moeten bij de volgende tijdscontrole wel strafpunten vallen. Het is een questie van rijden of de duivel je op de hielen zit. Het terrein is zwaar en het is niet te verwonderen dat de gemiddelde snelheid zo laag was genomen. Het was toch al moeilijk genoeg. Een rode vlag, aanduidende dat men een routecontrole passeert verlicht de gemoederen. Gij bleek nu immers op het juiste spoor te zijn. Zo gaat de middag voorbij, doorspekt met onverwachte moeilijkheden. De kerktorens van Delft komen in zicht, men spant zich tot het uiterste in om vooral niet de laatste minuten door stommiten noodlottig te laten worden. Sociëteit „Phoenix”. De inzittenden stormen uit hun voertuig en haasten zich om de President de hand te drukken. Enigszins onwennig door het wegvallen der spanning zinkt men dan diep in een gemakkelijke stoel neer. Lezer, U heeft zeker eens het zelfde gevoeld, dat welgedane gevoel, een klein glaasje in de rechter- en een croquet in de linkerhand..... ik zal niet verder gaan, misschien is Uw voorstellingsvermogen zo ver ontwikkeld dat U het diner er zelf wel bij kan denken, wie weet.

E. VAN LAER.

UNGER'S
brood, koek en beschuit
Voor uw pic-nic, koffietafel of ontbijt
Onze koffiebroodjes zijn daarvoor bereid

Markt 21
Tel. 222

Hofleverancier Leverancier D.S.C.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstr. 40, Tel 550302
Den Haag.

Voor APARTE KLEDING en HERENMODE ARTIKELEN
IN HET BETERE GENRE

Fa. A. J. VOS

Markt 14-16-18 Delft - Tel. 322

Speciaal adres voor AVONDKLEDING NAAR MAAT

Martin's
Cafeteria

Wijnhaven 23

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en goede MOS
's avonds even nog een BIERTJE bij

Stoomblekerij
Chemische Wasserij
„OZON”
Telefoon 778426
VOORBURG
voor de Herenwas

Jan Garos

DE KUYPER

OUDE BENEVER • LIKEUREN • DRY GIN • ANNO 1695 • SCHIEDAM

A. 22

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

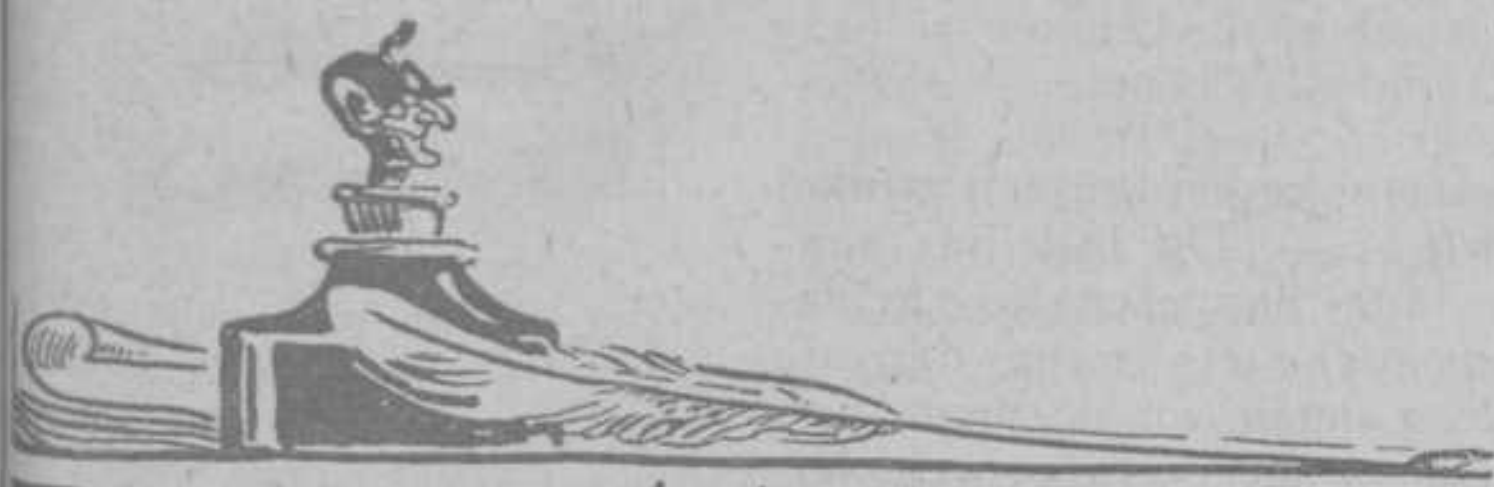

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
DELFTSCH STUDENTENCORPS

A P O L L O - N U M M E R

REDACTIONEEL

Als er iets aardigs is om over te schrijven, dan doopt de Redactie altijd haar pen in een andere kleur inkt, omdat zwart zo gewoon is, zo alledaags en ook een beetje somber. Daarom blauw, nergens anders om hoor. Rood zou ook wel een aardige kleur geweest zijn, maar dat hebben we nu al zo dikwijls gehad. Nu coincideert er met onze vreugde iets anders en dat is dat onze goede godje Apollo honderd jaar geworden is en nu hebben we gemeend van het gewone ultramarijn af te moeten stappen en het niet genoeg geprezen vieux bleu te moeten nemen. Nu is het zo, dat wanneer er iemand jarig is, dan ga je naar hem toe om hem te feliciteren en als het daar maar bij bleef dan ging het nogal, maar men geeft ook nog cadeautjes. Weer zo iets wat historisch gegroeid is. Wij houden anders helemaal niet van conventies, maar omdat het nu dit keer niet zo maar een verjaardag is, bijv. 87, of 93, maar 100, hebben wij, weliswaar met zware tegenzin, het yak der traditie op onze schouders geladen en zijn gezellig (later in de middag pas werd het gezellig hoor!) gaan winkelen. Eerst snuffelden wij lange tijd rond om een hoofdcadeau te vinden, telkens kochten wij het en meenden dan dat wij het gevonden hadden, maar even verderop gekomen, kwam wij tot de ontdekking, dat wat we nu op het oog hadden toch aanzienlijk meer als hoofdcadeau in aanmerking kwam. Eerst lieten wij het oog op een zilveren sigarettenkoker met inscriptie vallen:

Aangeboden aan Apollo
bij zijn 100ste verjaardag.

Wij waren zo met dit hoogst ongebruikelijke cadeau in onze nopjes, dat wij niet betaalden en er toch mee weggingen. Gek eigenlijk dat wij het achteraf ook pas merkten, toen wij de man van de zilverwinkel 's middags bij Formosa ontmoetten. Wij liepen verder en konden voor de ruiten van Van Embden in de Kalverstraat niet nalaten onze neuzen tegen het glas te drukken. Wat zou hij wel van een outfit spoor 00, met sein-huizen, onbewaakte overwegen en kortsluit-schakeling zeggen, of misschien een Philishave. Na rijp en lang beraad kochten wij het scheerapparaat, (veel utieler) lieten er een inscriptie inzetten en het netjes inpakken. De sigarettenkoker lieten wij in het Rokin zorgvuldig zinken, aardig plonsje, toch geheel onbruikbaar voor anderen vanwege het inschrift.

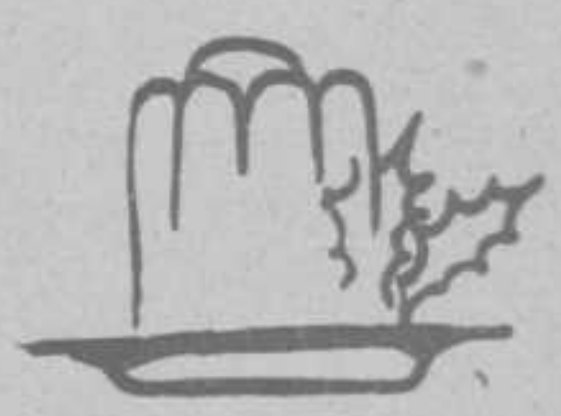

Toen wij echter op het Spui kwamen, zagen wij een winkel met schilderijen; met lijst vanaf f 15.—. Dit leek ons aanmerkelijk goedkoper en het tenslotte aangeschafte „heidelandschap met berken“ deed ons toch iets meer dan de doorsnee droogscheerder. Met zorg lieten wij de naam van de naamloze artist verwijderen en er met keurige gele letters opschilderen: „Voor den 100 jarige“. Buiten gekomen begaven wij ons naar Cafétaria De Bock, staken daar de shaver in het stopcontact en lieten hem al zoemend in de betimmering der centrale verwarming zakken. Wij zochten nog een kwartier mee, waar het geluid vandaan kwam, doch zulks bleek vruchteloos.

Toen wij echter beladen met onze kunstschat door de Leidsestraat flaneerden, zagen wij bij de Moderne Boekhandel een werk over „De Fin de Siècle Geest in het algemeen en het laatste jaar in het bijzonder“. Wij lieten er „Present Exemplaar van den Uitgever“ in stempelen en schoven het roerende schilderwerk ongemerkt in een kast naast het boekje „Een jaar in Thyse's hof“. Verguld met de toepasselijkheid van ons laatste definitieve cadeau, gebruikten wij de thee in Formosa. Daar nu zat de zilversmid. Toen de man hinderlijk werd, zeiden wij: „Mijnheer wij hadden er over gedacht u een thee complet aan te bieden, maar nu u zo onberedeneerd boos wordt, kan dat natuurlijk niet doorgaan“. Wij betaalden en gingen heen. In de trein naar Delft moet die mijnheer met die baard dat boek van ons ontvreemd hebben, want er zat niemand anders in de coupé. Wij troostten ons met de gedachte, dat het toch ongeschikt was voor de verkoop en kochten toen bij van Leipsig een flesje blauwe inkt en schreven daarmee in ons blad, dat ook het uwe is:

Wel gefeliciteerd lieve oude,
dat het nog vele jaren zo door
mag gaan.

ARME FRED.

Ik hoop, dat het volgende U bijtijds onder ogen komt! Het is 's avonds na achten, nietwaar en de zo langzamerhand dodelijk vervelend wordende Doelenzaal zit tot berstens toe vol met rokken. Voor iemand, die daaraan gewoon is, zoals b.v. de President van Apollo of de fotograaf van der Reyken, is dat gladweg gewoontjes en ze knippen er niet eens van met hun ogen.

Maar wie in staat is om door die rokken héén te kijken — en wie denkt niet van zichzelf dat hij dat kan — wie dus in staat is een blik te werpen in de bonte zielenstapel der opeengepakte corpsleden, wel, die kan zich de hele avond vrij aardig amuseren.

Laten we beginnen met die zielen eruit te lichten van al degenen, die het op het beschouwde moment werkelijk naar hun zin hebben. Hoewel er hiervan nog drie groepen zijn (muziekliedhebbers, die zich op het bal ook zullen vermaken — muziekliedhebbers, die zich op het bal niet zullen vermaken — muziekliedhebbers, die niet naar het bal toe gaan) leggen wij de ganse partij als weinig interessant terzijde.

Er blijft nu nog een eerbiedwaardig aantal zielen liggen om uit te zoeken. Het overgrote aantal hiervan is slechts aanwezig omdat de bezitters het niet zouden bestaan op eigen houtje aan het harmonisch complex: diner-concert-bal, te gaan peuteren. De meesten ervan zullen met het bal toch nog wel een aangename avond kunnen forceren. Zowel deze als ook de eigendommen van hen, die wel geloven zich nog veel genoeg te kunnen verschaffen, wat echter verkeerd zal uitpakken, gaan onvoorwaardelijk op de niet-interessante hoop. Tot onze verrassing is deze handelwijze niet voorbarig, want het blijkt, dat er nog één zieltje blijft liggen. Laten we het Fred noemen. Resumerende kan gezegd worden, dat Fred

- a) zich op 't ogenblik verveelt.
- b) zich straks op 't bal zal vervelen, zo niet erger.
- c) een en ander nu reeds weet.

Arme Fred! Weinig had hij kunnen bevroeden, dat het zo zou lopen. Toen hij in zijn costuum voor de spiegel stond wist hij echter dat zijn lot bezegeld was. Er viel niets meer aan te verhapstukken.

Hij haalde zijn meisje af, bood haar onder de geijkte strijkges een corsage aan en moest toegeven, dat ze er lang niet slecht uitzag.

Maar Fred had geen plezier.

Fred en zijn clubgenoten gingen met hun dames duur eten en wijn drinken; de obers bogen als knipmessen, het kristal fonkelde, de geur van de tafelbloemen mengde zich met diverse exquisite parfums. Zijn dame maakte, om hem op dreef te helpen, een min of meer geslaagd grapje over afwassen achteraf enz.

Fred had geen plezier.

Dat het concert hem weinig kan schelen, is niets bijzonders. Zo zijn er meer. Maar hij deelt de gespannen verwachtingen, die de anderen koesteren, niet. Hij háát zichzelf. Hij haat z'n dame, of nee... dat is te sterk gezegd, laat ons onder-

stellen dat zij hem onverschillig is. Maar de anderen haat hij wel. Hij haat den President, den Secretaris en den God Apollo, de hele santekraam, alle zielen bij elkaar, die wij juist zo zorgvuldig afgescheiden hebben.

Als hij op straat loopt, tracht hij na te denken. Hij weet, dat hij vanavond laat ergens spijt van zal hebben. Terloops kijkt hij haar aan, met wie hij — naar Walschap's woorden — een volledig mens zou kunnen vormen. Zij kan onmogelijk de oorzaak van zijn spijt worden. Daarvoor is ze noch cnaantrekkelijk, noch verleidelijk genoeg. Hij weet het niet. Fred heeft geen plezier op het bal. Bij de ene bar wint hij zijn pokerspelletjes, bij de andere wordt hem een schampere opmerking toegesnauwd. Het één laat hem zo koud als het ander.

Fred's dame, die eerst in het vertier met vriendjes er nog iets van trachtte te maken, heeft zijn melancholie overgenomen en zegt al sinds uren geen woord meer. Geen letter. Geen spat. Het is hopeloos.

Als Fred thuiskomt, kleedt hij zich uit en gaat naar bed. En denkt. Achteraf was het een fijn meisje om mee te dansen. En er zat spanning in dat spelletje poker. Het gebouw leende zich uitstekend voor een bal. Het concert bevatte lievelingsstukken van hem. En het diner vooraf is welbeschouwd uitgelezen geweest.

Fred heeft plezier, achteraf. Dit is te gek. Dat kan niet. Woest staat hij op en tracht al ijsberend zijn tegenstrijdige gedachten te reconstrueren en te ordenen.

Daar is zijn onaangename stemming, de hele avond door. En daar is zijn achteruitkrabbelend gevoel van waardering, nu. Het is als twee treinen in tegengestelde richtingen rijdend. Ergens moeten ze op elkaar gebotst zijn. En nu is hij er.

De botsing vond plaats, toen hij zijn boord afdeed. Hij grijpt ernaar en kijkt erin. Het is twee maten te klein. Hij kijkt in de spiegel en ziet op zijn hals een rond rood vlekje, meer dan een sensibele natuur kan verwerken. En nu kijkt hij in de Spiegel en leest:

Houders van te nauwe boorden kunnen dezelve aan de Spiegelbar op discrete wijze laten verwijderen. Het speciaal gefabriceerde schaaftje voorkomt dat de betroffenen gaatjes katastrofalerwijs gans en al uitgeknipt worden.

Dan heeft hij spijt.

AG.

ACHTER DE COULISSEN

Ter gelegenheid van het 20ste Lustrum van Apollo heeft de redactie een enquête gehouden en wel over de vraag of men wel of niet aan het Apollobal deelnam. Zo ja, waarom dan wel, zo niet, waarom niet.

Hieronder leest U het resultaat van deze enquête.

40% der ondervraagden ging niet, waarvan 70% vrouwelijke niet-deelnemers en 30% mannelijke niet-deelnemers.

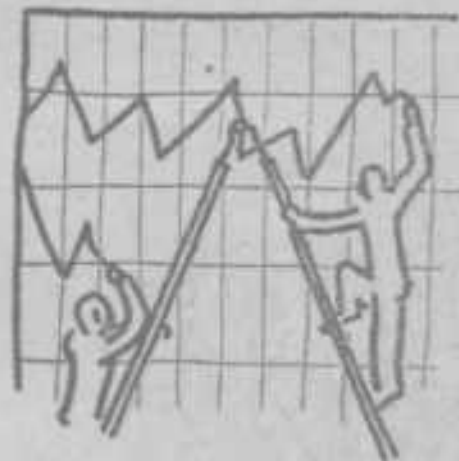
Op onze vraag: „Waarom niet?” antwoordde

7%

niet gevraagd.

Wij durfden hier niet nader op in te gaan.

(5% is later toch nog gevraagd).

Van de overblijvende 93% welgevraagde vrouwelijke niet-deelnemers antwoordde

20% geen zin.

Van de welgevraagde vrouwelijke niet-deelnemers die geen zin hadden antwoordde op onze vraag: „Waarom niet?”

10% weet het niet.

Wij konden hier niet nader op ingaan.

Van de overblijvende 90% welgevraagde vrouwelijke niet-deelnemers die geen zin hadden antwoordde

25% omdat die jongens allemaal zo wild en ongeschoren zijn, vuile of afgebeten nagels hebben of mij een lelijke corsage geven.

15% omdat Jan er niet heen gaat.

15% omdat Jan er wel heen gaat.

De overige 4% ging met of zonder mannelijke niet-deelnemers naar het Avro-Koekhapconcours te Gouda met medewerking van de Skymasters.

Van de overige 80% welgevraagde vrouwelijke niet-deelnemers die dus wel zin hadden antwoordde op onze vraag: „Waarom niet?”

100% Waarom wel?

Van de mannelijke niet-deelnemers antwoordde op onze vraag „Waarom niet?”

25% dat Els al gevraagd was.

20% dat zij naar Gouda moesten.

30% examen.

15% omdat hun Lustrumdame ook kwam.

5% omdat zij ook al met zwier naar het Toneelbal geweest waren.

3% Dat Hilletje altijd wilde dansen.

2% Dat Hilletje zo slecht danste.

Van de mannelijke deelnemers ging 82% met dame, 10% zonder dame en 8% had nog geen dame gevraagd.

Van de mannelijke deelnemers die zonder dame gingen antwoordde op onze vraag „Waarom niet?”

15% Dat Jan zo slecht voor zijn dame zorgde.

30% dat zijn Lustrumdame hem vast graag terug zou zien.

12% dat hij zich wel wilde opofferen en in een bar gaan staan.

43% Dat Jaantje naar Gouda moest.

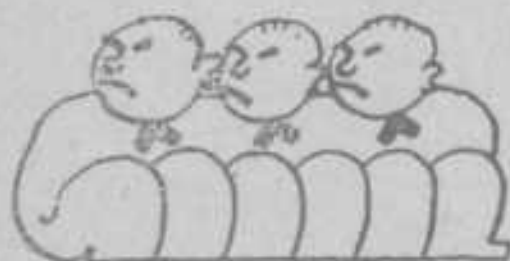
Van de mannelijke deelnemers die nog geen dame gevraagd hadden antwoordde op onze vraag „Waarom niet?”

15% dat zij haar morgen juist zouden vragen.

30% dat Karel al met Coba ging.

30% dat Karel al met Bartje ging.

25% of wij misschien postzegels hadden.

Mannelijke niet deelnemers . . .

Van de mannelijke deelnemers die niet zonder dame gingen antwoordde op onze vraag: „waarom niet?”

- 50% Omdat zij hun Lustrumdame zo graag nog eens zagen.
- 25% dat Hilletje hen voor het Lustrum in Utrecht had gevraagd.
- 20% dat ze het niet wisten.
- 5% dat ze wel graag zouden willen maar dat Jan dan met Coba gegaan zou zijn.

Van de vrouwelijke deelnemers aan het Apollobal antwoordde op onze vraag „waarom wel?”

- 30% omdat ik gevraagd ben.
- 15% omdat Jan ook gaat.
- 5% omdat Truus ook gaat.
- 15% omdat Bouwkunde zoveel gezellige zaaltjes heeft.
- 15% omdat Jan zo verrukkelijk danst.
- 15% omdat ze zo graag haar Lustrumheer terugzag.
- 15% omdat Bram altijd zo leuk deed.
- 15% omdat tante Willem zo'n geschikte jongen vond.
- 15% omdat ze anders naar Gouda moest.
- 15% omdat ze juist had leren Sambaaen bij Ruby.
- 15% om de Samba te leren van Karel.
- 15% omdat ze juist een nieuwe avondjapon had.
- 15% omdat ze die enige schoentjes toch aan Klaartje moest laten zien.

Waaruit blijkt dat alle mensen die er vanavond zijn, er eigenlijk niet zijn (de jongste is er ook niet), en het aantal vrouwelijke niet deelnemers dat er wel is, groter is dan het aantal mannelijke deelnemers die met Coba gaan, allemaal omdat Jaantje geen nee durfde zeggen. H. G. S

F. F. DA CAPO R. I. P.

Mijn leven als wonderkind. (Publicazione postuma).

Belangrijke data uit het leven van ff da Capo.

Woensdag 23 November 1947.

Vandaag is er in huis een andere sfeer dan gewoonlijk. Er heerst een bedrukte stilte. Geen geluid verstoort de rust. Zelfs mijn vader spreekt sotto voce. Om 4.13 tr. crescendo. Hoera, hoera, ik ben geboren molto vivace!!!

Donderdag 24 November 1947.

Ik doe mijn best zo melodieus mogelijk te schreeuwen, daar ik een aangeboren afkeer van onharmonisch gekrijs bezit. Ook kennis gemaakt met allerlei onbekende ooms en tantes die molto agitato bij me op kraambezoek kwamen. Zij noemden me een mollig kind maar pappie vindt me een kruis. Heb

Vrouwelijke deelnemers . . . .

veel gehuild. Vooral tante Luigia met haar geweldige voor-gevel maakte me hongerig con delicatezza. Ga nu lekker slapen in een schone luier.

Vrijdag 25 November 1947.

Padre Giovanni was bij me. Noemde me een wonderlijk kind met een poëtische uitdrukking. Begrijp poëtisch niet, zal wel iets met melk te maken hebben. Pappie zei, dat ik molto penetrante rook. Kan er heus niets aan doen. Kan niet steeds sostenuto leven. Voor het eerst een zuivere a gebruld.

Maandag 3 Februari 1948.

Kan alle radiomelodietjes al meehuilen. Stravinsky is moeilijk, Chopin veel gemakkelijker.

Vrijdag 7 Maart 1948.

Voor 't eerst op de piano gespeeld. Toen de meid niet keek, uit de wieg gekropen, stok gepakt en op toetsenbord geslagen. Klonk prachtig. Meid vond het ook, maar stopte me weer in bed. Speel nooit meer rammelaar. Was de hele dag appassianato. Ga morgen lekker met vingeroefeningen beginnen.

Zondag 10 April 1948.

Ben al in staat „boer daar ligt een kip in het water” in f moll assai cantabile te spelen. Iedereen is er nu van overtuigd dat ik een genie ben. Voel me rijp voor componeren. Wil in ieder geval hier eerder dan Mozart mee beginnen. „Eine kleine nachtmusik” is mijn favoriete slaapliedje, maar ik ga eerstdaags mijn eigen wiegeliiedje schrijven.

Dinsdag 6 Januari 1949.

Moet iets aan mijn kind-zijn doen. Voel me al vroeg oud. Mijn 108ste symphonie f gr. tertis is weer een geweldig succes. Begin succes anders beu te worden.

Vrijdag 4 Maart 1949.

Ben vandaag na het schrijven van mijn laatste posthume werk smorzando gestorven, toen ik naar een concert van een zeker muziekgezelschap Apollo luisterde.

B. H. G.

HILLETJE

Het liep al weer tegen Maart en Douwe had weer datzelfde rare gevoel van binnen, wat geregeld gedurende het jaar twee maal terugkwam. Vorig jaar in Mei had hij het zelfs heel erg gehad, maar daar was hij helemaal weer over heen, hoewel die eerste dagen na het Lustrum lang niet gemakkelijk voor Douwe waren geweest. Van die kostelijke pruime-taart van leuke herinneringen, die hij aan het Lustrum had gedacht te zullen hebben, was niet veel overgebleven. En nu konden zijn vriendjes, zoals Robert, die er notabene nog een avond met Hilletje tussen uit geknepen was, wel zeggen, dat het 'm erin zat, dat hij niets aan de voorbereidingen had gedaan, dat hij alleen maar geparasiteerd had en dat de meisjes dat zo door hebben, maar dat is geklets. Me dunkt, hij had voor Hilletje toch maar alles tot in de puntjes geregeld; nee,

daar kon het niet aan gelegen hebben. Nee, het lag aan de wispelturigheid van Hilletje zelf. Aardig was dat in ieder geval niet van haar geweest. Thuis had hij het er ook over gehad en moeder was het gloeiend met hem eens geweest. Ja, moeder was zelfs daarvoor nog eens bij Hilletjes moeder aangegaan. 't Was wel helemaal aan de andere kant van het dorp, maar in Rodekool 'was dat nu ook weer niet zover. Hoe dat gesprek trouwens was afgelopen, dat had hij nooit gehoord.

Het kon hem niets meer schelen; dat was achter de rug. Waar was hij ook al weer mee bezig? Daar was hij gebleven, bij paragraaf 16. 't Wilde anders niets vloten vanavond, aldoor dwaalden zijn gedachten af naar de vierde Maart, het Apollo-bal. Hij was niet naar het Toneel-bal geweest, de wrange indrukken van het Lustrum waren toen nog te vers, maar moeder had hem nu nog geschreven, dat hij toch heus naar Apollo toe moest, want dat was zo goed voor zijn manieren. Een beetje omgang met meisjes zou hem wat ontspannen, schreef ze, het hoefde nu niet dadelijk verkering te worden, want dat zou hem te veel afleiden.

Maar goed, nu zat hij dan weer met dat gevoel van zal ik haar of haar nu vragen? Eerst leek alles zo gemakkelijk te gaan; hij had een zuster van een clubgenoot geschreven. Toen hij bij zijn vriendje thuis was, had hij het er wel eens over gehad; zo'n vliegertje opgelaten en hij was dit keer dan ook zo zeker geweest van zijn zaak, totdat..... totdat hij vanmorgen een brief van haar in de bus kreeg, dat juist het weekend Robert bij hun thuis over was geweest en haar al gevraagd had. Dat kon hem nu niet zo heel veel schelen, maar dat het steeds weer Robert was, dat nam hij niet. Hij zeker altijd op de koffie komen.

Maar wacht eens, Robert, die ging dus niet met Hilletje, oh, maar dat had hij zich nog niet eens gerealiseerd; Hilletje was toch eigenlijk de kwaadste nog niet, ze was misschien wat harder in de mond dan de meeste hier gewoon zijn, maar leuk was ze zeker. Nee, maar, dat was een uitkomst. Hilletje zou het vast geweldig vinden. Nu alleen nog één moeilijk puntje: even dacht Douwe diep na, maar toen schreef hij toch maar:

Beste..... Hilletje,

K.

Zo warm als de zomeravond, zo belast en vol als de voorjaarsdag, zo streng en bar als de wintermorgen en zo wisselvallig als de najaarsbuien was het goden- en godinnen

bachanaal geweest en gelijk de vorst die de wateren ver-
stard, leek ook nu dit goddelijk divertissement te verstijven.
Bedwelmd onder de gaven van een smakkend onverlaat
scheen een ieder alleen dat te willen geven wat in hem zelf
glorieerde, de starre eigenwaan.

Men luisterde niet meer naar elkaar, want het was toch alleen
Thalia die van haar tuinen sprak en slechts Terpsichoré
danste wild en bizar. Olympos binnenste gromde en zwave-
lig geel zag alles. Negen muzen lagen ontziend te bazelen
tegen het geelglimmend gesteente. Bacchus had zijn niet-
genoeg geprezen doel bereikt. Slechts één had geen tijd ge-
vonden offers aan hem te brengen. Zijn lier was hem liever
geweest en met het sterven der geesten had hij donkerder
snaren aangeslagen. Hij stond op, nam zijn snarentuig en
begon de tocht naar de mensen. Zo leeg als het zijn achter-
de wereld van het leven, was het zijn in deze goddelijke clan
hem voorgekomen. Zijn lied had geklonken, maar het was
niet gehoord. Hij had de snaren geslagen, maar zij hadden
niet gezongen. Rechtop had hij zijn besluit genomen om het
verblijf op de berg op te geven en tot de mensen te gaan,
rechtop ook ging hij af naar het slapend Athene.

Zonder inspanning vonden zijn voeten de golven der ver-
starde lavastromen. Voorbijgaande schaduwen in witte ge-
waden deden hem glimlachen.

Jong godinnenspel deed hem zijn mantel hoog omslaan, hij
wist toch dat de weg naar beneden de enige was en droef-
heid viel in zijn hart bij de gedachte dat de zojuist voorbij-
gegane gratiën, hun schoonheid boven voor de kortstondige
vreugde van de nectar prijs zouden geven. De door de wind
geschoren pijnbomen lagerop brachten hem weer de gevoe-
lens van zich op echt terrein te weten. Want in hun kruinen
zong de natuur en geurden de sappen die het leven voedden.
Moeder aarde sliep en op haar de mensen in hun lage witte
en grauwe huizen. Bedelaars, leprozen en ander gespuis slie-
pen op dezelfde bodem als rijken en sterk geurenden. Voor
hem was echter het waarschuwend geratel schoner en voller
als het gesnauw van de paleiswachten die de toegang tot wat
men schoonheid noemt versperden. Waar in de binnenhoven
het zozeer begeerde water verspild werd, om één die slape-
loos lag te behagen, daar ging hij voorbij om zich naast hen,
wier tong als leder geplakt zat neer te zetten in het stof, zijn
mantel weg te slaan en voor hen te spelen. En met het wei-
nige wat de afgrijselijke ziekte hem gelaten had kropen en
rolden zij op hem af. En hij zat en sloeg de snaren die als
de fonteynen der tuinen voor hen opspotten en alles levend
maakten wat dood in hen was. Totdat zij het hoorde, die
slapeloos was geweest. De ratels der gemedenen hadden
opgehouden en in de plaats daarvan had zij de goddelijkste
aller klanken vernomen. Opgestaan van haar broeierig leger
had zij de achterpoort van het paleis haars vaders gekozen
om in een kemelharen omslag de weg naar het schone te
zoeken. De fonteynen sproeiden om niet, want zij was er niet
meer om hen te beluisteren. Haar anders met zijde en bro-
caat geschoeide voeten gingen zonder pijnen over de onge-

plaveide, nauwe straten en stegen en het was door hem dat zij niet voelde wat aan haar blanke voeten misdaan werd, slechts de tonen van zijn lier dreven haar voort en toen eindelijk het asgrauw licht van een halve maan op de grootste aller menselijke ellende viel, knielde zij neer om aan zijn voeten mee opgericht te worden, uit dat wat haar een dieptepunt leek. En zij zag en hoorde hoe oneindig veel schoner zijn handen gingen, dan de druppels op haar voorhof; en met hen die ongelukkig waren, werd zij opgenomen in het eeuwige dat men geluk heet en waarvan geschreven staat dat het van hoog afkomt om tot de mensen te gaan. Wat zij wenste en vurig verlangde ging in vervulling en het bleef, althans in haar die met geheven hoofd des morgens in het huis haars vaders terugkeerde, maar zo hevig, dat de ontzettende verwarring die zich van de haren meester maakte toen men op haar lijf de afgrijselijke gezwellen en woekeringsen onwaarde, niet bij machte was de glimlach te verbreken, die zij op het maanverlichte plein tot de hare gemaakt had. Haar huis stootte haar uit en de eens zo rechtgaande en jonge gestalte, strompelde gebogen onder de grauwe vodden, en het waarschuwend geluid van haar ratel vooruitwerpend, langs de zelfkant van het leven. Van een afstand aangesproken hief zij het kleine nog gaaf gebleven hoofd, en simpelde al lachend naar de roeper: „Iederen nacht mag ik hem horen, hem, hem, Apollo!”

J.G.

WAT MUZIEK IS . . .

Wat muziek is:

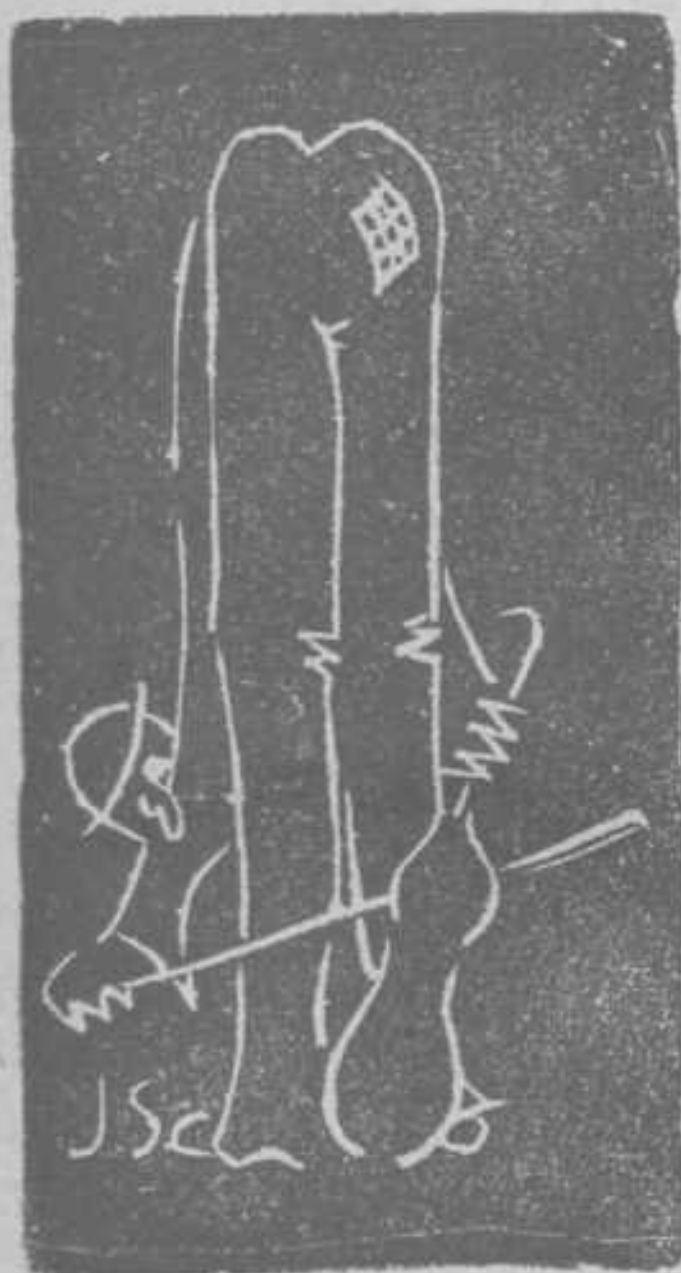
voor een tramconducteur:
een welkome afleiding;
voor een orgeldraaijer:
een goede broodwinning;
voor een bedelaar:
niets.

voor een bedouin daarentegen:
alles;

voor een Apollo-lid:
een Afgod;
voor een Niet-Apollo-lid:
een questie van tijd;
voor een dirigent:
iets om gek van te worden;
voor een operazanger:
iets wat met me concurreert;
voor een hond:
een kluif achter glas;
voor een recensent:
iets wat nooit goed is:
voor een soldaat:
iets wat je fit tracht te houden:
voor een onvolleerd danseur.
iets waarvan de maat vast moeilijk is:
en voor mij:

MUZIEK.

S. J. J.

SERENATA NOTTURNO

Wanneer de avond van het vlakke land
Stervend is en op de rand
Van dag en nacht te wanklen staat
Dan heet men dat muziek
Der Sferen hoog daarboven
Voor allen die er niet of wel in gloven.

Maar niet zo levenloos of blijft
Op water nog de maan die drijft
Van hier naar de overzij
Ik loop er dan om heen
Om daar de ruil weer aan te gaan
Van ochtendlicht met juffrouw maan.

De nacht is schoner dan de dag
Omdat eenvoudig veel meer mag
Dan men met open ogen kan gedogen
Van mensen die reëel bestaan
Ik trek reeds vroeg een pyama aan
En slaap bij rozen met het hoofd gebogen.

J. G.

APRÈS NOUS LE DÉLUGE

Vader, geef mij van 't aardse gemak,
Tast eenmaal nog in 't diepst van Uw zak.
Vader; Moeder, slechts Uw aller ja
Voert me naar Apollo met bal er na.

Dat ik onbezorgd van de zangen geniet,
En niet komt na afloop het eeuwige lied,
Van geld, geld, geld en geld,
Voor de prettige dingen eens besteld.

Zoon, het spijt me, je bent steeds blut,
Ik blijf niet storten in een bodemloze put.

Jan, Klaas, kunnen jullie me lenen,
Ik wilde zo naar 't Apollobal henen.
Wees nu een vriend, anders onder de muziek,
Zit ik gebogen over Toegepaste Mechaniek.

Na iedere pas met je dame in Bouwkunde,
Moet je denken aan de bios die ik je laatst gunde,
En aan je vriend, die arme drommel,
Die dan thuis ligt te kniezen in naamloze rommel.

Het spijt me, zoiets speel ik heus niet klaar,
Ik sta al zelf in een bar.

Beroerd dat niemand me bij kan staan,
Mijn enige troost is er toch heen te gaan.
De muze trekt aan, ook al wil men ontwijken,
De dagen erna zullen we verder wel kijken.

B. H. O.

INLEIDING FEUILLETON.

Het wekelijkse vervolgverhaal voor den regelmatig lezer, zal deze keer, met een oogje op de Dames, een afgerond geheel vormen, met dien verstande, dat voor: 1e. den ontrouwen, doch beterschap-belovenden lezer, 2e. de dames, die h.v.h.p. hebben, en zich via een hieronder staande wijze op willen geven voor een speciale toezending van het wekelijkse feuilleton uit de „Spiegel”, dat dus voor deze twee categorieën een korte inhoud van het voorafgaande toegevoegd is, die dan ook door lezers, die zich niet onder deze twee groepen kunnen of hebben durven rangschikken, met uitzondering, natuurlijk, van den immer-trouwen-lezer, absoluut NIET gelezen mag worden.

(wordt vervolgd). RED.

BALSPelletje.

PERSIENTJE EN ALEXANDER.

Persientje draagt een groenzijden avondjurk met een zwart-satijnen cape. Alexander een houten rokdasje, witte sokkhouwers en maat 47 schoenen. Persientje is 1.65 m lang, met het opgestoken haar en de hoge schoentjes meegerekend. Alexander heeft zich nooit laten meten en is trouwens te veel gentleman om ooit op blote voeten in het openbaar te gaan staan.

Ondanks dit alles danst Alexander heel goed en is Persientje gevaarlijk charmant. Ze bewegen zich met verlicht gemoed door de zaaltjes, drinken eens wat, roken samen van een sigaret en komen uiteindelijk in de Spiegel-Bar terecht. Hier ontwikkelt zich het volgende tweegesprek:

„Persientje.”

„Jaah?”

„Geef me dat ding eens uit je haar.”

„Wat; wat wil ie ermee doen?”

„Sst, let op” en Alexander stroopt zijn linkerbroekspijp op.

„Zie je dat?” zegt Alexander en hij maakt een veelbetekenend gebaar. „Welke prefereer je?”

„Oh, Alexander” zegt Persientje die wat begint te begrijpen. „dadelijk raak je iemand.”

„Nu Persientje?”

„Ja, die daar, die dikke. Oh, wat een klap!”

Zodra Uw dame en U een sterk vermoeden hebben wat Alexander en Persientje zo bezig houdt en dit vermoeden met dat der Redactie blijkt overeen te stemmen, zal het de Redactie een genoegen zijn U tweeën een dronk naar eigen keuze aan te bieden. Dit geldt slechts voor de eerste drie oplossende paren. De later binnenkomenden krijgen alleen wat na zeer lange plichtplegingen hunnerzijds.

N.B. De omschrijvingen van Persientje en Alexander kunnen U van zeer veel nut zijn.

STRANGE INTERLUDE.

De toestanden werden langzamerhand ondragelijk vond Dorus en hij had er alle reden voor, want toen hij zich op het laatste moment naar Petit haastte om nog een hoed te huren, verslikte hij zich in zijn ontbijt en struikelde hierdoor, waardoor hij terecht kwam in de armen van de vrouw van de draaiorgelman, die waarschijnlijk ter gelegenheid van het Apollolustrum juist voorbijkwam.

Dit alles zou nog zo erg niet geweest zijn, als niet juist Klaartje, de dame van Henk, zijn clubgenoot, dit had gezien, en, zoals dit in Delft altijd gaat, het gerucht zich als een lopend vuurtje verspreidde, dat Dorus te laat was opgestaan.

Wat natuurlijk allemaal zo erg niet was, ware het niet dat tante Jet, die in Delft woonde, hem vlak voor Petit aansprak en naar het geval informeerde, zodat Dorus dit eerst allemaal moest uitleggen en Petit net de knip op de deur deed. Wat ook niet zo erg was want hij wist dat Henk nog een oude hoed voor hem had, maar géén rokdasje, wat wel erg was, want Klaartje had hem verteld dat Fietje, zijn Apollodame, daar altijd zo precies op was, zodat zij nu vast op zou merken dat het insigne onder aan zijn lint zo'n grauwe kleur had, omdat hij zijn echte verloren had en er nu een had gemaakt van het blik van een lege tube „Prodent” tandpasta, zodat, en nu kwam het pas, hij nog een nieuw insigne moest maken, ditmaal van de capsule van een „Sterovita melkfles”.

H.G.S.

MEDEDELINGEN.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Scherm-, Gymnastiek en Athletiek Vereniging „Odin” deelt mede, dat het zich bij de jongste wisseling als volgt heeft samengesteld:

J. M. de Muinck Keizer	President
W. F. van Spengler	Secretaris
A. Hadjidakis	Thesaurier
J. G. Melchior	Commissaris A
W. van Doorninck	Commissaris B
G. A. van Hattem	Commissaris C.

Namens het Bestuur,
W. F. VAN SPENGLER,
Secretaris.

Bij de jongste bestuurswisseling stelde het Bestuur van de Delftsche Studenten Lawn Tennisclub; zich als volgt samen:

W. J. Lugard, President.
R. S. Verkerk, Secretaris.
H. Koops, Thesaurier.
P. Hofland, Commissaris A.
A. C. van Daalen, Commissaris B.

Namens het Bestuur,
R. S. Verkerk, Secretaris.

**DELFTSCHE
STUDENTEN
AMATEUR
FOTOGRAFEN
VEREENIGING**

Het is het Bestuur van de D.S.A.F.V. een vreugde u te kunnen meedelen, dat het mogelijk is gebleken, de beschikking over een tweede vergrotingstoestel (en wel voor klein-beeld) voor haar donkere kamer in het Gebouw voor Mijnbouw te krijgen.

Hierdoor is tegemoet gekomen aan een veelgehoorde wens. Doordat bovendien nieuw vergrotingspapier van verschillende formaten en gradaties is aangeschaft, is het materiaal waarmee de leden zullen werken, in zeer goede staat gebracht.

Het bedroeft het Bestuur, dat ondanks aandringen, de schepers van de foto's der ommetocht tijdens de Groentijd liever naamloos en fotorijk, dan alom bekend en inzender-lijk zijn. Waarom een zo grote angst voor welgemeende critiek van het Bestuur bestaat, is wel een vraagteken, waarachter het Bestuur een uitroepteken hoopt te kunnen plaatsen, wanneer gij dan werkelijk uw foto's hebt ingezonden?!

Namens het bestuur, in afwachting (hoe lang nog?).

L. J. PIGEAUD, Secretaris.

UNGER'S
brood, koek en beskuit

Voor uw pic-nic, koffietafel of ontbijt
Onze koffiebroodjes zijn daarvoor bereid

Markt 21
Tel. 222

Hofleverancier

Leverancier D.S.C.

Voorheen en thans:

*„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”*

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

Martini
Cafeteria

Wijnhaven 23

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

goede MO's
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

„OZON”

Telefoon 778462

VOORBURG

voor de Herenwas

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

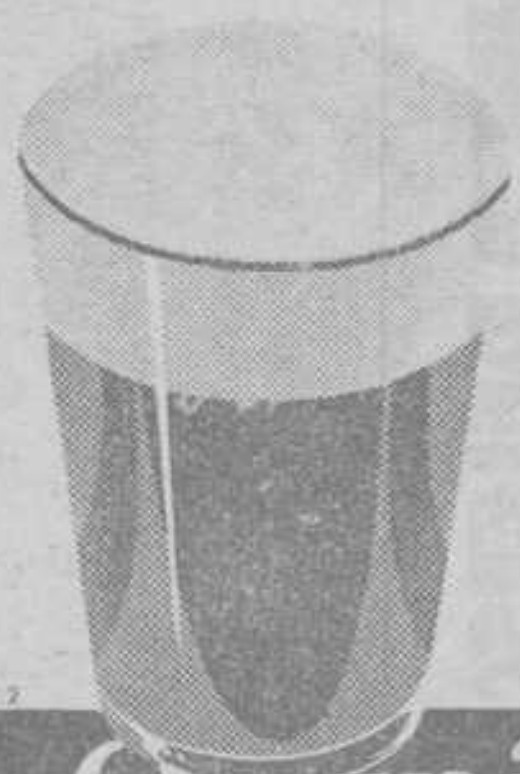
DE KUYPER

Voor APARTE KLEDING en HERENMODE ARTIKELEN
IN HET BETERE GENRE

Fa. A. J. VOS

Markt 14-16-18 Delft - Tel. 322

Speciaal adres voor AVONDKLEDING NAAR MAAT

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

